Дніпропетровський медіаринок: між Ахметовим і Коломойським

Дніпропетровський медіаринок: між Ахметовим і Коломойським

Читать на русском
Додати як бажане джерело в Google

Колишні регіонали з ахметівської групи та приватівці мають в області приблизно однаковий інформаційний вплив.

Якщо вивчати місцеві медіаринки обласних центрів України, можна помітити основну об'єднавчу тенденцію: загальну бідність місцевих ЗМІ (незалежно від того, телеканал це, друковане видання чи інформаційний сайт). Особливо яскраво ця різниця виявляється в порівнянні з центральними ЗМІ: якщо вартість розміщення 20-секундного рекламного ролика неполітичної реклами на центральних телеканалах починається від 2000 євро, то на будь-якому місцевому каналі його ж готові ротувати мало не весь день за 100 доларів… але охочих немає.

За таких умов ключова роль у фінансуванні припадає на власника видання чи постійних рекламних клієнтів. Якщо йдеться про інформаційні ресурси, звісно, такими «постійними клієнтами» з відповідними грошовими вливаннями можуть бути політичні партії або ж окремі політики та певні лобістські групи. Адже якщо ти не працюєш на олігарха, то мусиш обслуговувати тих, хто «замовляє музику».

Телебачення

Хоча загальна частка місцевих телеканалів у Дніпропетровській області рідко сягає 10%, а одночасна аудиторія 100 тисяч глядачів, у Дніпропетровську постійно мовлять аж шість телекомпаній, не рахуючи криворізької «Рудани».

Сьогодні найпопулярнішим каналом області є 34-й телеканал (за даними GFK Ukraine), який входить до холдингу «Медіа Груп Україна», кінцевим власником якого є Рінат Ахметов. Перехід найстарішої недержавної телекомпанії Дніпропетровщини (розпочала мовлення в двогодинному режимі у вересні 1991 року) під вплив донецького олігарха відбувся протягом грудня 2010 року – липня 2011-го. Водночас, 32% акцій телерадіокомпанії формально належать Дніпропетровській міській раді.

Останнє іноді призводить до смішних курйозів, коли з міського бюджету сплачуються значні суми на рахунок ахметівської ТРК «за висвітлення діяльності місцевих органів влади», які складаються на 100% із представників Партії регіонів.

34-й канал має дуже хороше фінансування, кадровий і технічний потенціал на рівні деяких центральних каналів, а отже щодня забезпечує «зворотній зв'язок», насичуючи ефір Дніпропетровщини «паралельною реальністю». Пік розпаралелювання припав на парламентські вибори 2014 року, коли генеральний продюсер телеканалу Наталія Власова була висунута кандидатом у народні депутати по одному з міських округів Дніпропетровська від «Опозиційного блоку». Як наслідок – канал, який і раніше вирізнявся відвертим вибілюванням найбагатшої людини України і Партії регіонів, остаточно втратив зв'язок із реальністю. Його вечірні ефіри заповнили колишній губернатор Дніпропетровщини й заступник Миколи Азарова Олександр Вілкул та інші регіонали, що вчасно стали «опозиціонерами», а риторика каналу залишила далеко позаду всеукраїнський «Інтер». У той час як журналісти українських телеканалів бачили російську окупацію, бойовиків-засланців із сусідньої держави і регулярні російські війська, в ефірі 34-го каналу «опозиціонери» та «люди з альтернативною думкою» співчували «ополченцям» та «Донбасу, який всіх годує». Втім, військова тема і визвольна війна не надто хвилюють 34-й канал. Набагато частіше в новинах акцентується увага на «розвалі економіки», «бездарному новому керівництві», «розгулі екстремістів правого сектора», а останнім часом – і на «недержавницькій позиції» губернатора області Ігоря Коломойського – «олігарха, який живе за рахунок бід простих громадян» і формує «свої власні армії» задля більшої свободи від центральної київської влади.

Політичним опонентам своїх власників 34-й канал у наданні часу під рекламу відмовляв, що вилилось у скандал із підміною картинки телеканалу при трансляції передвиборчого агітаційного концерту кандидатів від блоку Порошенка. Такий запал журналістів 34-ки та особисто пані Власової не пройшов дарма – деякі офіційні особи виступили з пропозицією переглянути схему, за якою компанії Ахметова заволоділи муніципальним ЗМІ, а відтак – повернути 34-й канал під контроль міської громади.

Противагою в інформаційному полі 34-го каналу є 9-й телеканал («Приват-ТБ Дніпро»). Як зрозуміло з його назви, канал є дітищем Ігоря Коломойського і його партнерів по бізнесу. Відповідною є й редакційна політика ЗМІ, хоча назвати її відверто лобістською не можна. Річ у тім, що колись потужне регіональне ЗМІ (третє місце по місту за 2005-й із часткою 14,6%) на сьогодні існує радше як кузня кадрів для «старших братів» – «1+1», «2+2» та інших каналів холдингу. Маючи дві години власного часу, 9-й канал є цілодобовим транслятором центральної «двійки», отже набирає за рахунок футболу, фільмів та програм київського мовника. Власні новини подаються доволі виважено і різнопланово.

Однією з фішок каналу можна вважати спробу інтернет-мовлення в режимі «живого телебачення», розпочату під час Революції гідності. Використовуючи сучасні фішки типу стрімів із місця подій, оперативних новин із соціальних мереж та живого спілкування з глядачами скайпом, автори все ж не досягли широкої популярності – чи то подій у Дніпропетровську не так багато, як у Києві, чи то формат «інтернет-2-інтернет» на регіональному рівні не спрацював.

При подачі політичної реклами у виборчий період 9-й канал також не джинсував у новинах, відбиваючи політичну рекламу відповідними маркерами. Хоча варто зазначити, що представленість політичних сил була незбалансованою. Водночас слід

Важливі новини

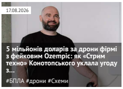

17.08.2026

5 мільйонів доларів за дрони фірмі з фейковим Ozempic: як «Стрим техно» Конотопського уклала угоду з…

#БПЛА #дрони #Схеми

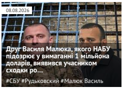

08.08.2026

Друг Василя Малюка, якого НАБУ підозрює у вимаганні 1 мільйона доларів, виявився учасником сходки ро…

#СБУ #Рудьковский #Малюк Василь

ЦЕНЗУРА
ЯК ОБІЙТИ БЛОКУВАННЯ
І ЧИТАТИ НАШ САЙТ

Останні новини

По даті | По переглядам | По коментарям

21:17 Лієв Шрайбер відвідав зруйнований ракетним ударом район Києва та закликав посилити ППО

21:14 У МЗС РФ вимагають від Грузії «вжити заходів» через конфлікти з росіянами

21:08 ВМС США можуть перейменувати авіаносець на честь Трампа замість героя Перл-Гарбора

21:02 Данія відмовила Німеччині у допомозі в розслідуванні підриву «Північних потоків»

20:58 На Київщині чоловік влаштував стрілянину в супермаркеті: йому загрожує до семи років ув'язнення

Підписуйтесь на наш канал в Telegram. Оперативно про головне

20:52 США запровадили санкції проти 10 осіб за фінансування «Хезболли»

20:46 Президентка Словенії заперечила зв'язки з російською розвідкою

20:43 **«Просто тварі»: Зеленський відреагував на російський удар по Кривому Рогу** ▶

20:41 **Росіяни вдарили по Миколаївщині: загинули четверо людей, серед них троє дітей**

20:37 **Уряд припинив повноваження голови наглядової ради «Сенс Банку» Гладишенка**

20:32 Суд щодо запобіжного заходу для Мудрої продовжиться 24 серпня ▶

20:27 Заплановані доходи держбюджету на 2026 рік не виконуються, ситуація погіршуватиметься, – Южаніна ▶

20:21 **У Запоріжжі російський дрон атакував маршрутку** ▶

зауважити: колектив не приховує, що знімав агітаційні ролики кандидатів у народні депутати Бориса Філатова (колишній журналіст саме цього каналу) та Дмитра Яроша.

Іншим потужним місцевим мовником є також 11 канал (ТРК «Стерх»), який транслюється в режимі 24/7 в радіусі 70 км від великих міст. Стартувавши в липні 1996 року, канал, який входить до пулу StarLightMedia Віктора Пінчука (також СТБ, Новий канал, ICTV, QTV, M1, M2), досяг розквіту на межі тисячоліть, отримавши низку нагород як за новини, так і за авторські програми. На той час канал впевнено входив у трійку за часткою по Дніпропетровську, безумовно поступаючись лише «Інтеру».

Згубними для телеканалу стали політичні проекти самого Пінчука, який щоразу використовував телеефір по повній, незважаючи на рейтинги й аудиторії. «Озиме покоління», війна за Нікопольський завод феросплавів, широка коаліція Ющенка-Януковича, лобіювання російського капіталу і, нарешті, невпинне нав’язування глядачам свого представника у Верховній Раді Якова Безбаха — все це далеко не сприяло підвищенню довіри до рупора власника «Інтерпайпа». Сьогодні більшість часу 11-й канал є ретранслятором центрального Нового каналу, втім, маючи значну власну частку ефіру.

Після чергових виборів, на яких укотре — правдами й неправдами — вдалося провести Безбаха по мажоритарці, телеканал знову займає позицію виваженого неквапливого в оцінках обивателя, суголосну життєвому кредо директора ТО «11 канал» Бориса Васильєва «когда сегодня мы говорим о свободе слова, я, прежде всего, думаю об ответственности».

Слід зазначити, що під час виборів ТРК «Стерх» не відмовляла жодним замовникам, якщо не йшлося про прямих конкурентів Безбаха. При цьому за весь період виборів було зауважно лише три випадки джинси в новинах — решта показувалася у відповідному блоці політичної реклами.

Дніпропетровська державна обласна телерадіокомпанія представлена в ефірі області 51-м каналом, який має 6 годин власного мовлення з 18, які виходить в ефір. Решту часу транслюються програми з сітки НТКУ. Державний статус телеканалу змушує його редакцію бути максимально лояльною центральній і місцевій владі, тому в новинах і аналітичних програмах рідко почуєш пряму критику Петра Порошенка чи Ігоря Коломойського. Але враховуючи, що директор ДДО ТРК Валентин Чанглі є не просто депутатом обласної ради від Партії регіонів, а й близьким другом як Олександра Вілкула, так і голови облради Євгенія Удода, зараховувати 51-й канал до провладних чи тим паче приватівських не слід. Перебуваючи в певному шпагаті, директор ДДО ТРК намагається «зберігати дистанцію», хоча досі приймальня каналу завішана фото «видатних гостей студії», до яких належать (крім Вілкула, Удода і ще одного губернатора-регіонала Колесникова) Нестор Шуфрич, Борис Колесников, Юрій Бойко, Сергій Льовочкін та інші не менш характерні особистості. Ну, добре хоч Януковича встигли викреслити з «видатних».

Отримавши ще за часів скандально відомої Вікторії Шилової дуже серйозне матеріальне забезпечення, яке явно не погіршилося за часи правління регіоналів, 51-й телеканал міг би бути інформаційним лідером і виробляти якісні продукти — за умови вдалого зовнішнього реформування в рамках переходу до суспільного мовлення. У післямайданний період двох виборів, війни і суспільних заворушень ДДО ТРК не став рупором жодної зі сторін: якщо голова обласної ради Удод майже невивідний із новин каналу як «ефективний управлінець» і «проваджувач енергозберігаючих технологій», то водночас саме 51-й канал разом із приватівською 9-кою був задіяний Дніпропетровською ОДА при висвітленні виборів Президента і Верховної Ради. Тематичний марафон, гості в студії від різних політичних сил, експерти і пряма мова простих городян показали, що канал має ресурс і змогу працювати над серйозними проектами, в тому числі прямими ефірами, не скочуючись до прямої політичної джинси тої чи іншої сторони.

Найменшим за аудиторією, та і за впливом на суспільно-політичну картину життя Дніпропетровська, є 27-й канал (ТРК «Співдружність), засновник якого — ректор Дніпропетровського університету імені Альфреда Нобеля Борис Холод.

Ступінь політичної заангажованості каналу можна оцінити хоча б за тим фактом, що його сітка для виходу на 18-годинне мовлення суміщена з дитячим каналом «ПлюсПлюс» (входить до медіахолдингу «1+1 медіа»). 27-й телеканал несе своїм глядачам цінності, які його колектив вважає вічними. З погляду конкуренції такий підхід не надто життєздатний — свідченням цього є частка глядачів каналу в обласному центрі, де кількість нулів сперечається з кількістю значущих цифр. Втім, якщо ви ностальгуєте за добрим і ненав’язливим телебаченням 90-х, у якому реклама — величезна рідкість, а частину ефіру займають безкоштовні оголошення громадян, цей канал — для вас.

Справжньою загадкою в ефірі Дніпропетровської та ще чотирьох областей є ТРК «Регіон», хоча б тому, що юридична адреса мовника знаходиться в райцентрі Синельникове, а засновником телерадіокомпанії значиться Денис Миколайович Нетахата. Втім, колишній генеральний директор вже не має до ПП «ТРК “Регіон”» жодного стосунку.

Чарівне перетворення «попелюшки» з райцентру на потужну телерадіокомпанію з 24-годинним мовленням, офісом у центрі Дніпропетровська, ліцензіями на мовлення в кабельних мережах Дніпропетровська, Харкова, Києва та інших міст почалося в липні 2013 року, коли колектив очолили ветерани дніпропетровського телевізійного цеху Анастасія Старокольцева (виконавчий директор) та Володимир Федоров (генеральний продюсер). Заяву нових власників про переоформлення ліцензії Нацрада з питань телебачення і радіомовлення задовольнила 10 липня 2013-го, а вже до кінця року «Регіон» з’явився в кабельних мережах великих міст.

До честі ТРК «Регіон» слід зазначити, що події Революції гідності та подальших змін в Україні, а також війни на сході нашої держави висвітлюються компанією об’єктивно і повно, а навіть взимку 2013-2014 рр. студія була відкрита для опозиційних політиків та учасників Майдану. ТРК «Регіон» під час виборів до Верховної Ради залишався чи не єдиним каналом у Дніпропетровську, куди міг прийти однаково нелюбимий як людьми Ахметова, так і людьми Коломойського місцевий політик Загід Краснов.

Втім, певний «туман» навколо власників, а також отримана у спадок від засновників назва телеканалу вкупі з біло-блакитним оформленням логотипу і студії народили чимало пліток та інсинуацій навколо ТРК, яку тривалий час пов’язували з родиною Януковичів. Інші джерела в медіаспільноті Дніпропетровська називають серед спонсорів ТРК «Регіон» колишніх високопосадовців КДБ і СБУ Юрія Самойленка та Сергія Ганжу. Перший донедавна був народним депутатом від Партії регіонів, другий — начальником Департаменту захисту національної державності СБУ.

Генеральний продюсер Володимир Федоров позиціонує ТРК «Регіон» як «інформаційно-розважальний канал для всієї родини, перший в Україні канал, де немає насильства, жахів, криміналу, ненависті і жорстокості».

Друковані ЗМІ

Доля друкованих ЗМІ в Дніпропетровську може бути вже котрий рік поспіль описана висловом «від виборів до виборів». Зубожіння й деградація як комунальних, так і незалежних ЗМІ розпочалася на зорі 2000-х з розвитком Інтернету, втім, ще 10 років тому — під час першого майдану реальний проданий наклад деяких місцевих газет сягав 30–40 тисяч примірників. Остаточно поставили хрест на місцевій пресі — ні, не соціальні мережі, а київські «Вєсті».

20:15 Ексзаступниця голови ОП Ірина Мудра, яку підозрюють у легалізації 150 мільйонів гривень, засвітила гардероб на понад 80 тисяч доларів 📷

20:13 План підготовки України до зими виконаний лише на 47%, — прем’єр Корецький

20:09 Посли ЄС зустрілися з керівниками НАБУ і САП та висловили підтримку 📷

20:06 «Шахтар» прийматиме матчі Ліги чемпіонів на легендарному «Стемфорд Бридж» у Лондоні

20:04 Центр Києва перекриватимуть 22–25 серпня через візити іноземних делегацій

20:01 **Кількість загиблих у Кривому Розі зросла до 14 після атаки на ТЦ**

19:59 У Кремлі обурилися через санкції України проти творців «Маші та Ведмедя»

19:54 Росіяни намагаються проникнути до Куп’янська малими піхотними групами з півночі, — Трегубов

19:50 У Лондоні злочинці рили тунель до ювелірного магазину через масажний салон заради здобичі на 700 тисяч фунтів ▶

Теги новин

COVID-19 агрессия России Атака Війна Война ВСУ Вторжение Дональд Трамп Донбасс ДТП Зеленский ЗСУ Киев Київ коронавирус Коррупция Напад Росії на Україну Нападение России на Украину оккупанты окупанти Порошенко Путин Росія Россия СБУ США Украина Україна ЧП Эпидемия коронавируса

Наші опитування

Чи вірите ви, що Дональд Трамп зможе зупинити війну між Росією та Україною?

○ Так, повністю зможе
○ Частково зможе, але не відразу
○ Ні, не зможе
○ Це залежить від дій інших сторін
○ Важко відповісти

Голосувати

Показати результати опитування
Показати всі опитування на сайті

Саме якісний продукт (кольорова щоденна газета з новинами, інтерв'ю, футболом і шоу-бізнесом), який до того ж роздають безкоштовно на кожному кроці, добив дніпропетровські видання, які можуть собі дозволити хіба два кольори, тож вони скотилися до рівня тижневиків. Газети майже не купують, а тому в них два шляхи існування: у комунальних — обслуговувати владу, а у приватних — брати замовні матеріали. Читачами в даному випадку є групи населення, які згодні читати на паперовому носії про події 3-5-7-денної давнини, та ще й подані під певним редакційним соусом. Тобто, зазвичай, пенсіонери та малозабезпечені верстви населення.

Комунальні ЗМІ представлені газетою Дніпропетровської міської ради «Наше місто», газетою Дніпропетровської обласної ради «Зоря» та офіційним органом Дніпропетровської облдержадміністрації «Вісті Придніпров'я».

«Наше місто» — видання, що застигло на межі тисячоліть. Має свого читача, але не женеться за тим, аби формувати якусь громадську думку. Це може бути пов'язано хоча б із тим, що у Дніпропетровську 14 років не змінювався міський голова Іван Куліченко (нині — народний депутат від Блоку Петра Порошенка), політичним кредо якого було і залишається «жодних конфліктів!». Ступінь актуальності й гостроти журналістських розслідувань цього видання може ілюструвати хоча б той факт, що редакція дізналася про конфлікт у транспортній галузі міста десь близько року після його виникнення з масової розсилки громадського активіста. І хоча комунальна газета не виправдовує свого головного призначення — висвітлення діяльності міської ради, — на її фінансування в «скороченому» бюджеті Дніпропетровська на 2015 рік закладено 2,3 млн грн.

Газета «Зоря», навпаки, жодних коливань і сумнівів не припускає, навіть за рік після Майдану залишаючись головним друкованим рупором регіоналів «донецького угруповання», підконтрольних Рінату Ахметову. В часи виборів (у тому числі останніх, до Верховної Ради) традиційні обласні 100 тисяч примірників агітки ПР доповнювалися 150 тисячами актуального спецвипуску «Зоря-город» для самого Дніпропетровська. Останній розповсюджувався примусово у скриньки охочим і не дуже, аби донести інформацію про «ефективного менеджера» Олександра Вілкула, «апологета енергозбереження» Євгенія Удода та решту колишніх менеджерів холдингу «Метінвест», які у 2010–2014 роках рясно обсіли гілки дніпропетровської влади.

Дещо важче доводиться голові Дніпропетровської обласної організації НСЖУ і водночас головному редактору «Вісті Придніпров'я» Віталію Ковальчуку. З одного боку — він давній і близький друг Олександра Вілкула і його родини, з іншого — має доносити позитив про дії Дніпропетровської ОДА на чолі з Ігорем Коломойським, за інформаційну політику якої донедавна відповідав відомий блогер Борис Філатов. Загальним знаменником, який нівелював конфлікт інтересів, стала війна, в якій, принаймні для головної обласної газети «наші» — це українські збройні сили, а «ДНР» і «ЛНР» — «бойовики», а не «ополченці».

Колись провідна дніпропетровська газета «Дніпро вечірній» (350 000 примірників у часи розквіту) переживає не кращі часи разом зі своїм власником — колишнім народним депутатом від БЮТ Михайлом Соколовим. Читач ДВ також швидше традиціоналіст, часто не має зайвих 250 гривень на річну передплату, а тому з року в рік наклад «вечірки» скорочується. Останнім вимушеним кроком стало скорочення з 1 січня 2015 року колективу, який займався сайтом видання. Як наслідок — інформаційний майданчик стане просто відображенням вмісту паперового видання, що в сучасних умовах звужує й без того незначне коло читачів.

Зворотній випадок — також колись популярна газета «Лица». Підняте завдяки ентузіазму і сміливості його засновника Валерія Гарагуца (відомий як один із «в'язнів Банкової», затриманий у грудні 2013 року під час подій на Майдані) та його тодішньої дружини Олени до рівня 80–90 тисяч примірників на початку 2000-х, видання не спасувало перед наступом інтернету. Сьогодні «Лица» паперові віддають данину своїм традиційним читачам, але левову частку матеріалів містить саме сайт видання. Останній, з'явившись як візитівка редакції і місце для приймання реклами, сьогодні ставить перед собою амбітні цілі, беручи участь у міжнародних конкурсах на гранти, проводячи «школу блогерів» та залучаючи фрилансерів до створення оригінального контенту.

Певний час редакція газети «Лица» вважалася прихильною до помаранчевої ідеології, насамперед через відверту і жорстку критику влади як за часів Кучми, так і Януковича, а також через участь Олени Гарагуц у якості кандидата в народні депутати від блоку Юрія Луценка «Народна самооборона» в 2007 році. Втім, пізніше видання стало рівновіддаленим від політичних впливів, даючи можливість висловитися (часто — на правах реклами) представникам будь-яких політичних сил і громадським активістам будь-якого штибу, аж до відверто реакційних.

Бачила кращі часи й газета «Горожанін», редактором якої є відомий журналіст Віталій Теплов. Гостре перо самого Теплова, а також молодих авторок, серед яких слід виділити Ольгу Юдіну, відому українському загалу за публікаціями на сайті «Фраза», яке не дає спати міським та обласним чиновникам, продовжує бути особливо гострим за поточної влади. І хоча прихильником Януковича Теплов ніколи не був, нинішні керівники області, та й усієї України доброго слова навряд чи дочекаються. Однією з причин цього є належність «Горожаніна» ТОВ «Гамма-консалтинг», власником і директором якої був Андрій Симоненко, син головного комуніста країни Петра Симоненка та зять народної депутатки кількох скликань від різних політичних сил Катерини Ващук. Глибоко радянські переконання самого Теплова разом із комуністичним спонсором надають виданню одразу помітного ностальгічного відтінку з апокаліптичними прогнозами на минуле. Також не додає довіри аж надмірна прихильність «Горожаніна» до екс-народної депутатки від комуністів Ірини Спіріної та політтехнолога Олександра Малиновського, останнім місцем роботи якого була… також КПУ.

Останнє з вартих уваги (але не за впливом) друкованих видань Дніпропетровська — «Популярна газета» Андрія Богатирьова, яка донедавна животіла в двох кімнатах, орендованих у «Дніпра вечірнього». Ветеран журналістського цеху має видатну для міста здатність входження в різні політичні, силові та медійні кола, завдяки чому час від часу публікує гучні сенсації й викриття. Експерти пов'язують Богатирьова з нинішніми керівниками Дніпропетровщини — приватівцями. Втім, редактор «Популярки» грає на кілька фронтів, інакше більшість джерел інформації були б давно втрачені. За останньою інформацією, видання з кількома тисячами примірників отримало новий офіс в 500 метрах від ОДА, втім жодних коментарів з цього приводу не прозвучало.

Інтернет-ЗМІ

Говорячи, про дніпропетровський сегмент інтернету, зокрема новинний, слід розрізняти місцеві редакції потужних всеукраїнських порталів, як-от «Коментарів», та власне місцеві сайти. Перші, виконуючи роль місцевого ЗМІ, мають незрівнянно більшу аудиторію за рахунок обміну новинами з головним сайтом, а також між областями, який веде за собою і відповідний потік читачів. Те саме можна сказати про «Радіо Свобода», Lb.ua та ще низку видань, які мають постійних кореспондентів у місті і створюють картину його життя на загальному ресурсі.

Що ж до питомо дніпропетровських ресурсів, то ще кілька років тому левову частку трафіку споживав лише один ресурс — так званий міський сайт [gorod.dp.ua]. Сайт, який із задумки міських ентузіастів завдяки інвестиціям власника будівельної компанії «Мастер-Профі» Дмитра Мішалова виріс до порталу «все включено», починався з форуму, який досі є основним місцем зустрічі дніпрян. Попри спроби з боку В'ячеслава Мішалова (син Дмитра, директор компанії-провайдера інтернет-послуг «Фрегат») поширити подібний досвід на інші міста, ідея не прижилася. Лише в Дніпропетровську щоби дізнатися, що вибухнуло за вікном, коли вимкнуть електрику і ввімкнуть опалення, до котрої ходитимуть трамваї на свята, де купити їжу, відремонтувати техніку і щоби просто продати/купити речі, люди йдуть не кудись, а на міський форум.

Втім, на сьогодні портал, популярність якого ще 4 роки тому перевищувала показники провідних українських сайтів новин (УП, УНІАН), скотився до форуму з афішею відпочинку і телефонним довідником підприємств. Новинну складову, як і в багатьох виданнях області, було винищено медійною командою Олександра Вілкула. За неофіційною інформацією, регіонали поглинули ресурс не вельми дружньо, адже компанія-провайдер Мішалова-молодшого «Фрегат» якраз розширяла абонентську базу і намагалася досягти рівня топ-п'ятірки інтернет-провайдерів України. Ілюстрацією того, що вийшло, може слугувати матеріал від 22.12.2014 «Рівно три роки тому Вілкул відкрив першу чергу об'їзної дороги», який тримався редколегією на верхівці «актуального» всю добу. Загалом Вілкул, Удод, Тігіпко та решта колишніх регіоналів згадуються у новинах сайту від 1 до 4 разів на добу.

Не надто відрізняється і другий за відвідуваністю дніпропетровський ресурс 056.ua. Викупивши дніпропетровську адресну сітку всеукраїнської франшизи, політтехнологи регіоналів влаштували справжній пропагандистський майданчик у розрізі «покращення» та «стабільності». При розкрутці ресурсу редакція не гребувала жодними порушеннями етики й здорового глузду, вдаючись до новин у стилі «Открыли окно в днепропетровском трамвае и — отрезали девушке голову» (нині видалена, але знаходиться в кеші). Під час протистоянь узимку 2013–2014 рр. до сайту нерідко висловлювалися претензії за навішування ярликів на кшталт «екстремисты», «оголтелые националисты» та «неонацисты» і відверто провладну риторику. Але й після усіх потрясінь сайт реалізує політику своїх власників, позиціонуючи підозрюваного в організації масового побиття дніпропетровських майданівців голову облради Удода як потужного політика і «батька регіону».

Схожу долю (і майже ідентичне наповнення) має ще один дніпропетровський ресурс із великою кількістю відвідувачів — сайт інформаційної агенції «Новий Мост». Задуманий як дніпропетровське представництво Інституту Горшеніна, сайт від початку використовувався місцевим бізнесменом Вадимом Єрмолаєвим для формування і просування політичного бренду свого зятя — Ігоря Циркіна. Після провалу кампанії останнього на посаду міського голови у 2010 році й «ввічливих прохань» голови ОДА Вілкула злити ресурс Партії регіонів за майбутнє гарантоване нардепство Циркіна, сутність «альтернативного медійного майданчика» була втрачена. Якщо саму інформаційну агенцію як прес-центр досі використовують різні політичні сили, то сайт «за інерцією» розповідає про досягнення колишніх регіоналів, які ще лишилися в чиновницьких кріслах на шляху «покращення» й «стабільності». Про представників інших політичних сил, навіть місцевих, навіть якщо вони ведуть бурхливу діяльність, на сайті воліють не згадувати. Хоча не втрачають нагоди «насипати за комірець» представникам нової влади чи проукраїнських сил за першої-ліпшої нагоди.

Протиставити такому тотальному засиллю регіоналів у дніпропетровському інтернеті група «Приват» може хіба новостворений сайт Дніпропетровська панорама, який належить Володимиру Дубинському. Останній відомий тим, що ще в 90-ті випускав першу комерційну і найпопулярнішу на той час газету міста «Торговый дом», в політику не лізе й не є партнером Коломойського, але зміст видання недвозначно дає зрозуміти «хто в Дніпрі влада» і «хто кому зробив революцію». На добу сайт продукує до десятка новин із цитатами і описами дій голови Дніпропетровської ОДА, його заступників та радників, а також народних депутатів від «патріотів Дніпропетровщини». До останніх разом із приватівцем Філатовим входять представники «Правого сектора» Денисенко і Ярош, порошенківці Куприй та Дідич, а також представник «Народного фронту» Юрій Береза.

При цьому не слід забувати, що в Дніпропетровської ОДА є «інформаційний ліфт» у вигляді сайту «Цензор.Нет». Не секрет, що його редактор Юрій Бутусов проводить більшість робочого часу в Дніпропетровській ОДА, першим отримує новини «з передової» і має можливість переводити інформаційні війни з площини Дніпропетровська на загальнонаціональний рівень.

Серед сайтів, які подають новини і користуються інтересом читачів, експерти відзначають «Дніпроград», «Днепр.Ком» та «Днепр.Інфо».

«Дніпроград» створений 2007 року громадським об'єднанням ГРАД (Громадянський актив Дніпропетровщини), засновником і лідером якого був нинішній народний депутата від Блоку Порошенка Андрій Денисенко. Тривалий час він перебуівав у жорсткій опозиції до центральної та місцевої влади, особливо за часів президента Януковича. Цей сайт — єдиний україномовний інформаційний ресурс в місті-мільйоннику — певний час залишався рупором української національної ідеї. Розквіт видання прийшовся на 2010-2011 роки, коли під час виборів Президента, а потім місцевих рад був чи не єдиним (разом із «Лицами») джерелом альтернативної інформації. Радикалізувавшись під час Майдану-2014, «Дніпроград», тим не менше, входить у 2015 рік відверто провладним виданням: сам редактор Тимур Желдак неодноразово публічно висловлював свою підтримку Петру Порошенку, депутати від цієї політсили окупували новини, а Денисенко обрався від БПП у Верховну Раду. При цьому видання продовжує поруч із новинами про діяльність депутатів розміщувати й відверту критику діяльності уряду, МВС, прокуратури та інших органів влади.

Ресурс «Днепр.Інфо» свого часу був створений як альтернатива міському сайту і мав збирати трафік за рахунок телефонних довідників, схеми транспорту, корисних ресурсів для громадян міста, на додачу до яких створювалися б і подавалися новини. Зараз сайт новин входить до медіахолдингу «Рекламне поле», який також має друковане видання безкоштовних оголошень та локальний рекламний телеканал. Сайт довгий час пов'язували з психологом і політтехнологом, близьким другом колишнього мера міста Івана Куліченка Олександром Малиновським. Переїхавши у 2009-2010 роках до Києва, аби консультувати комуністів, психолог, подейкують, покинув видання напризволяще, як і решту проектів. Як би там не було, не маючи власних авторів, сайт досі входить до числа найбільш відвідуваних у дніпропетровському сегменті.

Ще один проект, який пов'язували з прізвищем Малиновського — сайт «Днепр.Ком» — задумувався як єдиний портал «живого» Дніпра. Забезпечувати «живу картинку» були покликані 12 веб-камер, розставлених у різних людних і відомих місцях. Камери мали не лише давати картинку зацікавленим, а й інформувати про події в місцях найбільш імовірного зібрання громадян. На сьогодні змінилися власники (брати Костянтин та Євген Любіміє, основний вид діяльності — телефонія й послуги зв'язку), наповнення (до 30 веб-камер додалися афіша, карта покриття безкоштовного Wi-Fi) і головний редактор (Марина Давидова). З появою останньої пов'язане позиціонування сайту як новинного ресурсу. Визначити політичну прихильність ресурсу складно, втім, сама Давидова була одним із постійних учасників Дніпропетровського Євромайдану.

Підбиваючи підсумки, можна зауважити, що регіонали ахметовської групи та приватівці мають приблизно рівний інформаційний вплив в області. Якщо «Опозиційний блок» бере кількістю, контролюючи наповнення газет і провідних сайтів плюс 34-й телеканал, то група Коломойського — якістю. Адже цільова аудиторія «опозиційних» ЗМІ радше пенсійного віку з яскравими ностальгічними нотками, в той час як приватівці орієнтуються на креатив і покоління, спрямоване в майбутнє.

До того ж нинішнє керівництво Дніпропетровської ОДА може підтягувати неантагоністичні ресурси за потреби. Ними можуть бути «Популярна газета», «Дніпроград», «Лица» та «Днепр.Ком», а також колишній колега Бориса Філатова по «Приват-ТБ» Олександр Курбатов, який має власну програму на 11-му телеканалі.

Фактично такий розподіл впливів ілюструють і вибори до Верховної Ради в жовтні 2014 року — більшість міських округів взяли висуванці від БПП (не рахуючи Філатова, якого БПП підтримав, та Якова Безбаха, якого просував весь медіахолдинг Пінчука), в той час як «Опозиційний блок» із невеликою перевагою переміг президентську партію в голосуванні за списками.

Оксана Свердел

osvita.mediasapiens.ua

Теги: Коломойский Коломойський Ахметов Ринат Ринат Ахметов

Юлія Більченко

ВИПУСКОВИЙ РЕДАКТОР

27 січня 2015 г., 14:12 Переглядів: 4121 Коментарі: 0

Роздрукувати Надіслати товаришу

Коментарі:

comments powered by Disqus

2013-2026 © АНТИКОР — національний антикорупційний портал

Використання матеріалів сайту дозволено лише за наявності активного гіперпосилання на джерело. Усі права на тексти, зображення, фотографії та відеоматеріали належать їх авторам.